

Историята на Йосиф
в рими

Џоланда Дамянова

Историята на Йосиф в рими

Йоланга Дамянова

илюстрации: Светлин Делчев

предпечат: Диана Лулова

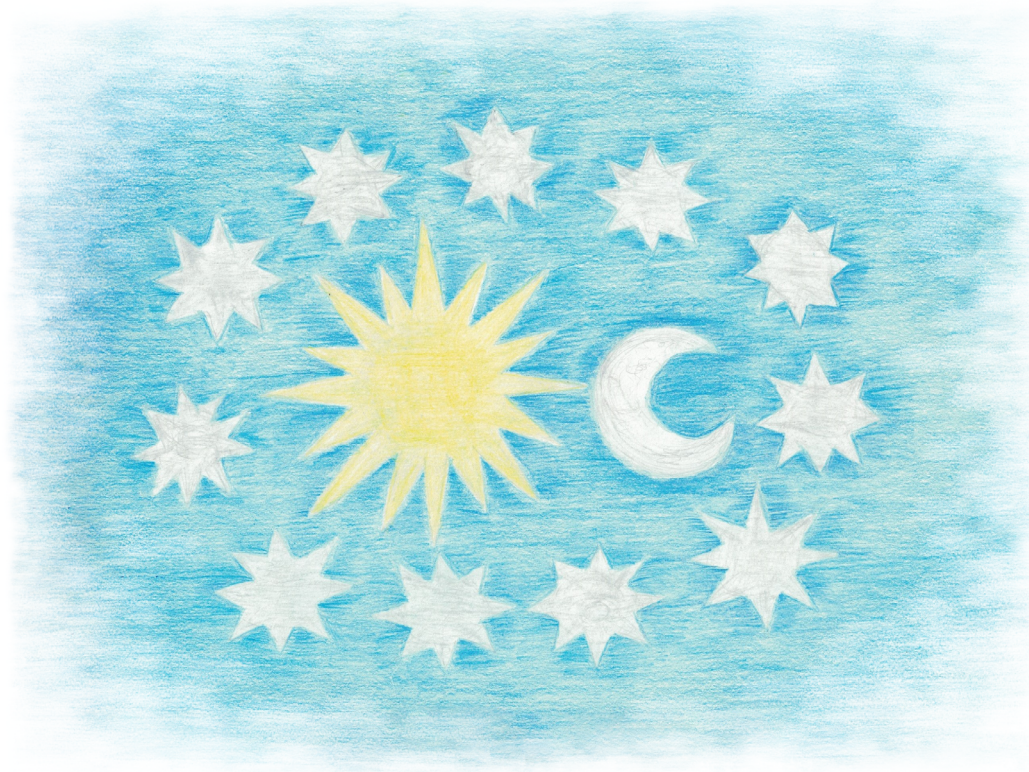
Историята на Йосиф в Риме

Преди време дълго в земя далечна
Живя семейство с история вечна.
Бог искаше да води народ правдив
И бе избрал Яков, един мъж ревнив,
Да създаде род, да го възпитава
Винаги на Него да се уповава.

За две сестри се Яков ожени
И за слугините им поверени,
Но любима му бе по-малката – Рахил –
Със Лия по хубост кой би я сравнил?
След време родиха се десет момчета
С палави, немирни сърца и крачета,
Но бяха синове на Лия, Зелфа и Вала,
А Рахил бе толкова скръб и болка събрала,
Защото какво женско достойнство и радост,
Щом без рожба отлиташе нейната младост?

Ала Бог и над нея се смили,
Безмерна радост всички окрили,
Щом на това желание се угоди
И на Рахил се малкият Йосиф роди.

Ала Яков, заслепен от любов,
Допусна пропуск ужасно суров –
Само Йосиф със шарена грешка облече,
А другите синове гържеше далече.

Освен всичко малкият и сънища получи,
За които цялото семейство се научи –
Как братята със снопи жито
Нему се кланят открито
И как пред него смирено свеждат глави
Слънцето, луната и единадесет звезди.

Единадесет, защото появи се Вениамин
На Рахил Вторият и последен син,
След който тя, за жалост, почина,
А бе за Яков най-близка роднина.

Така Йосиф бе от баща си обичан,
А от братята си с омраза отричан.
Но те дочакаха деня за разплата.
Когато пасяха стагата в полята,
Яков прати младежа да ги навести
И после новините да му извести.
Мъжете съзряха Йосиф отдалече
И за да не го виждат никога вече,
Намислиха да го убият,
Любимеца навеки да затрият.
Но най-големият, Рувим,
Предложи: „Да се помирим.

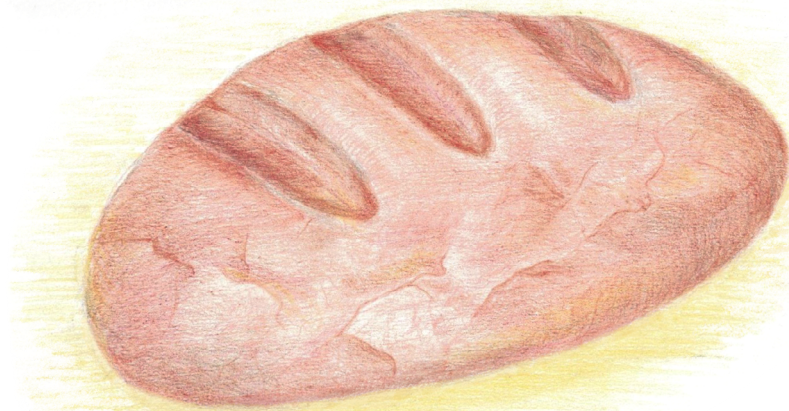
Да не проливаме ние братската му кръв,
А да го спуснем в тази дълбока гупка с връв.“
Другите с тази мирна идея бяха съгласни,
Но яг сграбчи сърцата им с ръце властни

И глас, упоен с лютивата отрова,
Гневно извика: „Хвърлете го в рова!“ .
И всички, опити от същата злоба,
Обрекоха Йосиф на гроба –
В бездънния кладенец сух
С дните да чезне живият дух.

Но съвестта се в сърцата провикна
И всеки виновен брат ѝ откликна.
Търговци от Египет минаха край тях
И извършен беше поредният грях:
Продадоха Йосиф за двайсет сребърни монети,
Семейство, свобода - насила му бяха отнети,
А шарената грешка намокриха с козя алена кръв,
Да излъжат Яков за смъртта на глезеника пръв.
Башата повярва на тази измама –
Разкъса го мъка голяма, голяма.

А Йосиф пътува с търговците с дни,
Крочеше морно през пустинни земи,
Докато стигна великия град –
Огромен, цяшен, богат.
На пазара за роби беше заведен
И от Петефрий като куче отведен.

Но наученото вкъщи Ёсиф не забрави
И с усърдния си труд своя Бог прослави.
Така управата на целия си дом гори
Господарят нему безрезервно довери.

Но забелязвайки красивия младеж,
Жената на Петефрий изпита копнеж.
Направи му тя предложение лукаво,
Но Ёсиф ѝ отказа и постъпи право.
Ала мъжа си излъга господарката бясна
И за да опази той честта ѝ безукорна, ясна,
Ёсиф в тъмницата изпрати
И там младежът дълго пати.

Но че вярва в Бог отново доказа
И от честния труд не се отказа.
За началник в затвора беше избран
И така се задейства Божият план.

Доведоха двамата затворници нови,
А в килията кошмар съня им трови.
Единият, виночерпецът на фараона, сънува,
Че покрай три богати с плод лози пътува,
Откъсва чепка грозде и червен винен сок
В чашата на фараона руква кат' поток.
Другият затворник е хлебарят
И насън три коша с хляб събаря,
Врани изкълват храната,
после отлитат в небесата.

Џосиф изслуша сънищата с внимание
И Бог му откри небесното послание.
Бъдещето на двамата беше предсказано
От Божия слуга деликатно разказано.

След три дни виночерпецът в палата се завърна,
А пак след толкова хлебарят от живота свърна.

Ала Џосиф продължи да гине в тъмнината,
Оставен сякаш на произвола на съгбата.
Виночерпецът със свободата го забрави,
А можеше само с думичка да го избави.
Но от Бог получи Џосиф славно спасение,
Стигна даже до египетското управление.

Фараонът видял бе сънища чудни,
Но за разбиране оказаха се трудни –
Никои от жреците му безбожни
Не изтълкува символите сложни:

Край реката Нил пасат седем охранени крави,
А след тях други седем - неприятно болнави,
И поглъшат първите си сестрици,
Но остават си същите грозници.
После поникват седем класа пълно, златно жито,
След тях други седем – слабо, болно, изпито.
Второто превзема първото в миг,
Но запазва невзрачния си лик.

Бог на Ёсиф разкри точното тълкувание
И той скромно сподели добитото познание:
„Седем години ще има много жито в полето,
През идните седем – ще бъде напълно отнето.
В началото трябва да бъде заделено,
А през глада – между народа поделено.“

Фараонът бе дълбоко възхитен
И на Ёсиф цял Египет беше поверен.
За хубавата Аснета се ожени
И Ефрем и Манасия бяха родени.

Ала след седем години настана глад
И галеч от запасения със жито граг
Се скитаха в пустинята, във гладна нишета,
Братята на Ёсиф и възрастния му баща.
Всички с жени, деца, добитък –
Цял народ със много поминък.

Тръгнаха братята с бащиното одобрение
Да гирят в Египет живот, храна и спасение.
Но Вениамин оставиха вкъщи
И този път никои се не смръщи,
Че сега той бе рахилиният син възлюбен,
След като Ёсиф бе безвъзвратно изгубен.
Зашото вина, болка и скръб невъобразима ядеше душите,
Видеха ли как от мъка бяха побелели на баща им косите.

И братята потеглиха към тоя град поречен,
Пристигнаха скоро на житния пазар галечен.
За да закупят храната пазеха си ред,
Най-сетне дочакаха и застанаха отпред.
Поклониха се чужденците с лица до земята
На египетския отговорник във краката.
А пред тях изправен беше не друг –
Самият Йосиф командваше тук.

Той беше различен – пораснал, възмъжал.
Никой от сродните му не бе го познал.
Но сред тълпата за миг ги той различи
И ярост забули инак ясните му очи.

Съгледвачи той ги нарече,
Да им даде жито отрече.
Ала те със съриа от уплаха свити,
Признаха му всичко с души открити –
Че са семейство, имат баща и още един брат,
Че ако не купят жито, всички ще умрат от глад.
И Йосиф се смил и с тях се договори –
Ще им даде зърно, но един ще затвори,
Другите с храната вкъщи да се приберат
И следващия път братчето да доведат.
Така Симеон в тъмницата остана,
А всеки от другите пътя подхвана.

Но кой ли можеше да знае,
Че с грижи някой ще ги смае,
Че в ценните чували Йосиф бе скрил
Парите, с които Всеки бе си платил?

Те се прибраха уплашени, притеснени,
На Якова разказаха всичко смутени
И той бе дълбоко огорчен,
Уморен, ядосан, наскърбен,
Да жертва своя Вениамин нямаше сили.
Защо нещата се бяха така наредили?
Братоубийците мислеха с ужас и вина,
Че това е отплата за сторената злина.

Ала мина се време и житото се свърши,
Гладът неумолимо страховете прекърши.
Десетима тръгнаха на дълъг път отново,
Но очакваше ги изпитание сурово.

В Египет със Симеон се събраха,
Брат си Йосиф и сега не познаха,
За новото жито честно платиха му двойно
И Вярваха, че могат да си идат спокойно.
Така, че не лъжат, доказаха безспорно.
Ала във дома му отидоха покорно –
На пиршество Йосиф ги беше поканил,
След като нетърпение дълго бе хранил.

Но шом с Вениамин се той срещна,
Разтърси го любов безутешна,
Скри се и плака сам в своята стая –
Братчето си видял бе най-накрая.

След забавата пусна ги да си вървят,
Но скоро изпрати войници да ги спрат.
Те разкъсаха скъпите чували пълни
И небивал ужас братята изпълни.
Всички застинаха, всяко сърце потрепери,
Шом у Вениамин златна чаша се намери.
Йосиф осъди веднага момчето,
От семейството да бъде отнето,
Невинните да заминават,
На друго да се не надяват.

И мигом пролича си промяната у тях,
Горчиво се каеха за сторения грях,
На колене се молеха за младежа напоен,
Всеки друг да бъде осъден, но той да е спасен.

Тогава паднаха всички маски,
Изтриха се лъжливите краски,
Със сълзи в ясните очи
Йосиф се разобличи.
Не можа никои брат да повярва,
Че такъв му се удар стоварва.
„А няма ли сега да ни убие?“ –
Въпрос се в мислите на всеки крие.

Но Йосиф ги презръща и целува,
Трепери и се радостно вълнува.
Най-накрая щастието всички обхваща,
Миналото охотно се далеч отпраща.

Скоро изпратени са на път за последно,
За да доведат цялото племе заветно,
Да се презърнат силно син и баща,
Да бъде надвита на злото мошта,
Да живеят заедно във радост омайна,
Благодарни за Божията благост безкрайна.

Един ден моят батко ме помоли да преразкажа в рими някоя библейска история като приказка за лека нощ на по онова време двегодишния ми племенник. Скоро след завършването на „стихчето“ се роди идеята да подаря сладки сънища на още много малчугани – и така се създаде тази книжка.

Препоръчва се за деца с родители, заредени с търпението да обяснят много нови думички.